

[Waldorff]

mentært i ethvert andet samfund, men i et overflodssamfund har man med hensyn til madvarer det problem, at det er nødvendigt at lave en egentlig ernæringspolitik, fordi selv om der er rigeligt, er der stadig væk tale om forkert ernæring. Det er en falliterklæring.

Man afviser at diskutere det, som er det egentlige problem, nemlig folks arbejdssituation, og hvilke vilkår man giver folk til daglig for at sammensætte en fornuftig kost. Man diskuterer ikke, hvad det er for et samfund, hvor folk er blevet så fremmedgjorte over for deres egne behov, at de spiser sig fede i de forkerte ting og lader være med at spise sunde ting, selv om de oven i købet ofte koster mindre. Man afviser at diskutere det som et kollektivt problem, at diskutere, at der er en ideologisk påvirkning, som betyder, at store dele af ungdomskulturen er forbundet med spisevaner, som er decideret skadelige. Hvordan kan det ske? Det er der heller ikke nogen der tager stilling til.

Endelig undlader man fuldstændig at tage stilling til, at den samme regering, som nu siger, at det hele skal være så sundt, har en landbrugspolitik og en afgiftspolitik, som favoriserer lige præcis det modsatte af, hvad man siger man vil med sin ernæringspolitik. Man lægger ikke afgift på industrisukker, kun på privat sukker. Man fører en landbrugspolitik, hvor man opfordrer det danske landbrug til via de økonomiske støtteordninger at producere så meget animalsk som muligt på trods af, at man ved, at befolkningen indtager for meget fedt. Man er med til i EF-sammenhæng at producere smørpukler og at binde 6 kr. i hvert kilo smør. Konsekvensen er, at folk yderligere skal æde sig en pukkel til i det fedt, som alle og enhver ved man ikke kan tåle. Så dybe modsigelser er der i den måde, man prøver at føre denne ernæringspolitik frem, så det er fundamentalt utroværdigt.

Hvis man overhovedet vil vise, at det betyder noget andet end at prøve at stikke folk blå i øjnene, mener jeg, at man må diskutere bare de beskedne forslag til konkrete indgreb, som ligger i det socialdemokratiske beslutningsforslag, men det er nødvendigt at gå langt videre end det.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg vil gerne takke folketingets partier, fordi de så positivt og så konstruktivt har taget debatten om en ernæringspolitik op, som tilfældet er i dag.

Jeg vil også gerne sige til forslagsstillerne, at de med deres forslag har ydet deres positive bidrag til, at denne debat nu er rejst på så positiv en måde. Det er efter min opfattelse nødvendigt, at vi får opstillet en ernæringspolitik, som udstikker målene for den danske befolknings ernæring og behandler de midler, der skal tages i anvendelse for at nå det opstillede mål.

Det har glædet mig, at levnedsmiddelrådet på sit møde her i formiddags har udtrykt fuld opbakning bag denne debat om en ernæringspolitik og også fundet tilslutning til de mål, der var stillet for en sådan politik, og de virkemidler, der er skitseret i levnedsmiddelinstitutets oplæg. I den anledning føler jeg også trang til at rette en hjertelig tak til levnedsmiddelinstitutionen for det fornemme oplæg, som er en glimrende baggrund for debatten om ernæringspolitik. Man gik også på levnedsmiddelrådets møde positivt ind for en styrkelse af ernæringsforskningen og oplysningsvirksomheden.

Der er rejst nogle spørgsmål i forbindelse med virkemidlerne, måden, det skal gennemføres på. Skal det dog være det offentlige, der skal bestemme, hvad vi skal spise? Jeg har klart sagt fra over for en sådan tvangstanke. At formulere en ernæringspolitik betyder altså ikke, at staten skal bestemme, hvad den enkelte borger skal spise. På den anden side må vi erkende, at både det offentlige og erhvervslivet i dag påvirker befolkningens kost og dermed også dens ernæringstilstand. Det offentlige griber jo f.eks. ind i forbruget af levnedsmidler via skatter, afgifter, subsidier. Også igennem ernæringsundervisningen i skolen forsøger det offentlige at påvirke kommende generationers kostvaner. Erhvervslivet forsøger at styre levnedsmiddelforbruget i bestemte retninger via reklamer, ugens tilbud osv. Mange af de påvirkninger, borgerne i dag er udsat for, trækker levnedsmiddelforbruget i den ernæringsmæssigt forkerte retning. Årsagen er ofte, at vi ikke tænker på ernæring. Det er derfor, vi bør formulere vores ernæringsmæssige mål i en ernæringspolitik. Det er i alles interesse, at vi har noget at styre efter. Der er ikke det store behov for reguleringer på ernæringsområdet.